

(φυλλάδα = δένδρον ἄκαρπον μὲ πικρὸν χυμὸν) Ἀπύρανθ.

Κ' ἐκεῖ πῆγε κ' ἐπόσωσε ἔς τὴν πόρταν ἀποπέξω

Κάρπ.

Ἰαπ-πέσ-σω ἴφρησε χρουσά, Ἰαπ-πέξω χρουσιαλλένα

Κύπρ.

Πολλὰ πολλὰ νὰ μὴ μιλήσῃ οὐ ποῦ ἴσαι ἀποπέξω,

ἴπο τὰ τραγούδια ποῦ θὰ πῶ ἴποδῶ νὰ μὴ σὲ διώξω

Κῶς. Συνών. ἀπαπεξωθεῖο. 2) Ἀπὸ στήθους, ἐκ στήθους Καππ. (Ἀραβάν.)

ἀπαπεξωθεῖο ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαπ-πεξωθεῖον Κύπρ.

Ἰαπ-πεξωθεῖον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀπεξωθεῖο.

Ἀπαπέξω 1, ὁ ἴδ. : Ἰσμ.

Ἀντὰ δκιαβῶ Ἰαπ-πεξωθεῖον τῆς πόρτας τῆς και δῶ τῆν (ἀντὰ = ὄταν).

ἀπαπέσω ἐπίρρ. Καππ. (Ἀραβάν.) Κύπρ. ἀπαπέσῳ

Πόντ. (Ἰοφ.) ἀποπέσω Καππ. (Συνασο.) Χίος ἀποπέσου

Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποπέσῳ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.

Χαλδ. κ. ἄ.) Ἰαπ-πέσ-σω Κύπρ. Ἰοπ-πέσ-σω Κύπρ.

Ἰπέσῳ Καππ. (Συνασο.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω.

1) Ἀπὸ μέσα, ἔσωθεν ἐνθ' ἄν. : Εἶντα στέκεσαι Ἰαπ-πέσ-σω ἴπο τὴν πόρταν; Κύπρ. Ἐτρωέν μας Ἰαπ-πέσ-σω μας ἢ φούρκα τῶι ὁ καμὸς αὐτόθ. Ἀποπέσῳ ἄσ' σὴν καρδιά μ' Χαλδ. Βάλλω ἀποπέσῳ μαῦρα κί ἀπέξ' ἄσπρα αὐτόθ. Ἐξέβεν ἀποπέσῳ-ι-μ' τὸ δέριτ' (ἔφυγε ἀπὸ τὸ σῶμα μου χρονία νόσος) αὐτόθ. || Φρ. Ἀποπέσῳ τερεῖ (ἐπὶ τοῦ νυστάζοντος και διαρκῶς νεύοντος ἢ ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου) Κοτύωρ. Χαλδ. || Παροιμ. Ἀπέξ' τὸ μῆλον κόκκινον κί ἀποπέσῳ σατεμένον (ἐπὶ τοῦ φαινομενικῶς μὲν εὐρώστου, ἔσωθεν δὲ νοσηροῦ) Χαλδ. Ἀπέξον πρόβατον κί ἀποπέσου λύκος (ἐπὶ τοῦ φαινομενικῶς καλοκαγάθου, πράγματι δὲ κακοῦ τὴν ψυχὴν) Κερασ. || Ἰσμ.

Πυρομαχεῖ τον πάντα του Ἰαπ-πέσ-σω ἢ ἀζούλα

(πυρομαχεῖ = φλέγει, ἀζούλα = ζήλεια) Κύπρ.

Ἰαπ-πέξω ἴβαλαν τῆς φωνῆν, Ἰαπ-πέσ-σω ἴπολοῖθην αὐτόθ.

Συνών. ἀπαπεσωθεῖο. 2) Πρὸς τὰ ἐνδότερα, μεσογειότερον Χίος.

ἀπαπεσωθεῖο ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαπ-πεσ-σωθεῖον Κύπρ.

ἀποπ-πεσ-σωθεῖον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀπεσωθεῖο.

Ἀπαπέσω 1, ὁ ἴδ.

*ἀπαπέσω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀποπιθκέσῳ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαπέσω κ' ἔσω.

Ἀπὸ μέσα και ἔσωθεν : Δίωξον τὰ ζὰ ἀποπιθκέσῳ ἄσ' σὸ χωράφ'.

ἀπαπλώνω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. ἀπλώνω.

1) Ἐκτείνων τὴν χεῖρα δίδω τι ἐνθ' ἄν. : Πάντα κατ' ἀπαπλώνῳ ἄτον Κερασ. || Ἰσμ.

Χαλκοστάμν' ἐπέπαξεν, τὴ νύφην ἐπέπλωσεν

(χάλκινον σταμνίον ἤρπασε και ἔδωκε εἰς τὴν νύμφην) αὐτόθ.

Ἐγὼ ψαλάφενα σταφύλ' κ' ἐσὸν ἀπαπλώνω με μῆλον

(ψαλάφενα = ἐζήτουν) Πόντ. 2) Περικαλύπτω, περιβάλλω

τι Πόντ. (Οἶν.) : Ἀπαπλώνω τὸ πάλλωμαν (περικαλύπτω αὐτὸ δι' ὑφάσματος). Συνών. καπλαντίζω.

*ἀπαποκάτω ἐπίρρ. ἀπαποκάτ' Μακεδ. (Ἀνασελ.)

ἀπαπ'κάτω Καππ. (Ἀραβάν.) ἀπαπ'κάτ' Μακεδ. (Βελβ.)

ἀπαποκά Πόντ. (Ἰνέπ.) ἀπαφκά Πόντ. (Χαλδ.) ἀποφκά Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω.

Ἀπὸ κάτω, κάτωθεν ἐνθ' ἄν. : Ἐλ' ἀποφκά Χαλδ.

|| Αἶνιγμ. Ἀπαποκά μου παίρνω το κί ἀποκά σου βάλλω το (τὸ κάθισμα) Ἰνέπ.

*ἀπαποκάτω-κί ἄνω ἐπίρρ. ἐπεπουκακίαν' Πόντ. (Ἰοφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαποκάτω κί ἄνω.

Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

ἀπαπούτσωτος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παπουτσωτός < παπουτσώνω.

Ἀνυπόδητος : Ἐχει τὰ παιδιά του ἀπαπούτσωτα. Συνών. ξυπόλυτος, ἀντίθ. παπουτσωμένος (ἴδ. παπουτσώνω).

ἀπαπώθω Κάρπ. ἀπαπ-πώθω Κάρπ. ἀποπ-πώθω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. ἀπώθω, δι' ὁ ἴδ. ἀμπώθω.

Ἰωθῶ, ἀπώθω και μεταφ. παραγκωνίζω, περιφρονῶ τινα : Ἰσμ.

Πέντε στραδῶτες τὸν βαστοῦν | και δυὸ τὸν ἀποπ-πώθουν.

Συνών. ἀμπώθω Α 1, σκουρνιῶ, σπρώχνω.

ἀπαρά τά, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἰγνωστού ἐτύμου.

Λόγοι ἀσυνάρτητοι ἀνθρώπου παραλογιζομένου ἢ ὁμιλοῦντος εἰκῆ και ὡς ἔτυχε : Φρ. Ἀπαρα πίπερα ἢ ἀπαρα πίπερα, κουκκιά μαγειρεμένα. Πβ. ἄρρητος.

ἀπαράβατος ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράβατους Ἰπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀπερίβατος Πελοπν. (Αἶγ.) ἴπερίβατος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παραβατός < παραβάλλω. Πβ. και μεταγν. ἀπαράβλητος.

Ἰο μὴ δυνάμενος νὰ παραβληθῆ, ἀπαράβλητος, ἀσύγκριτος, ἄφθαστος ἐνθ' ἄν. : Ἀπερίβατο γιαιτρικὸ Αἶγ. ἴπερίβατο γιαιτρικὸ γιὰ τὴ φάουσα Ζάκ. Τοῦ σ'τάρ' εἶν' ἀπαράβατον Ζαγόρ. Συνών. ἀπαράμοιαστος.

ἀπαραβάρετος ἐπίθ. Χίος ἀπαραβάρετους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παραβαρετός < παραβαρένω.

Ἰο μὴ ἐνοχλητικὸς εἰς τὰς κοινωνικὰς του σχέσεις ἐνθ' ἄν. : Ἐμεινε ἔς τὸ σπίτι μου πέντε μέρες, μὰ δὲ μὰς ἐπαρὰβάρεσε καθόλου, εἶναι ἀπαρὰβάρετος ἄθρωπος Χίος.

ἀπαράβατος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράβατος.

Ἰεκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται τις νὰ παραβῆ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραβῆ ἢ ὁ μὴ παραβαινόμενος : Νόμος ἀπαράβατος. Ἀπαράβατη συμφωνία.

ἀπαράβγατος ἐπίθ. ἀπαρέβγατος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπαράβγατος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παραβγατός < παραβγάλλω, παρ' ὁ και παρεβγάλλω.

Ἰεκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν προέπεμψαν ἀναχωροῦντα, ὁ μὴ προπεμφθεῖς, ὁ μὴ κατευοδωθεῖς ἐνθ' ἄν. : Ἀπαρέβγατον ἔστειλαν ἄτον Τραπ. Ἰεδέβεν ἀπαρέβγατος (εδέβεν = ἀνεχώρησε) Χαλδ.

*ἀπαράβλεπος ἐπίθ. ἀπαρέλεπος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ρ. παρὰβλέπω, παρ' ὁ και παρὰλέπω.

